

En patologisk lögnare

”Det var en gång för länge, länge sen ...” Med den lilla strofen brukar de flesta sagor börja. Den här sagan vägrar dock att låta sig börja så, då det här inte är en vanlig saga om tomtar och troll eller otyg och knytt. Den här börjar annorlunda för att det här är sagan om mig och mitt liv och det liv jag skulle vilja ha haft. Kanske är det en saga om den man jag tror jag är? Det jag vet är att det som står i den här sagan är sant, mycket är tillrättalagt och det mesta är rena rama lögnerna.

Tro't om ni vill.

”Jag ljuger, jag är en lögnare, en patologisk lögnare. Jag är en människa.”

Så brukar jag alltid inleda mina föreläsningar inför de nyanlända eleverna. De ser så långa ut i synen då, de skrattar inte ens, vet inte vad de ska tro och det är exakt vad jag vill. Så elak är jag.

”Ha-ha-ha”

Sen brukar jag sätta mig ner och titta på dem, ser hur de skruvar sig i bänkarna och hör hur tysta de blir. Det är då jag ler som störst. Efter ett tag börjar de titta på varandra och till slut brukar alltid någon räcka upp handen, ställa sig upp och fråga vad allt handlar om.

”Lögner”, svarar jag alltid. ”Tro't om du vill. Annars kan du gå ut härifrån.”

Eleverna, studenterna, kandidaterna. Man kan kalla dem för vad som helst, slashasar, ytliga och ovilliga, men i dag har de anlänt, oavsett jag vill det eller inte. Klädda i svarta skitiga och trasiga skjortor, svarta söndertrampade jeans och de oundvikliga svarta bootsen. Det oklippta svartfärgade håret med en keps bakfram på toppen fullbordar bilden av deras allmänt slafsiga yttre och ostrukturerade inre som lyser som en fyrbåk där de drar fram. Luktas gör de också. Vad har jag aldrig lyckats lista ut, men det står som en sky omkring dem.

Elever är det värsta jag vet. Speciellt nya elever då de symboliserar höst och vinter och onödigt mycket arbete. Livet går in i en annan fas, ett annat tempo och under andra villkor än det som våren och sommaren har. Mörkret som kommer, hösten som tränger sig på och regnet som rinner innanför skjortan som en allt för blöt våtservett. Tvi vale, säger jag. Inte nog med det. De ställer frågor, frågor och mer frågor. Inga svar har de. Det är ju därför de är här, säger de. För att få svaren av mig. De vill stjäla min kunskap, ha det jag har, säger jag till alla som vill lyssna. Sen vill jag slänga ut dem från mina salar.

”Fy fan.”

Jag skriker högt när jag ser dem gå upp mot institutionens föreläsningssalar. Som en slemmig mask på blöta stenar ringlar de sig sakta och ointressant de sista metrarna. Strax hör jag hur dörrarna slår och ljudet studsar ekande fram längs korridoren. Det är då en kall och fuktigt vind letar sig fram, som en dimma i november och som ett spöke i motvind. En smak som får mig att må illa blandat med en tung odör som gör att jag inser att allt är förlorat. Jag måste möta de svartklädda, se deras ointressanta ansikten och höra deras ointelligenta frågor. Som alla andra år.

Mina kolleger säger att det tyvärr är nödvändigt. Utan elever ingen institution, utan institution ingen professor och i förlängningen inga pengar till mig. Det är ju det jag lever av och lever för. Pengar, pengar och åter pengar. Pengar som får mig fri, pengar som gör att jag kan sova på morgonen, slappa på dagarna och gå hem tidigt på kvällen. Bara det inte var för dessa förbannade elever, så vore livet värt att leva.

Så kan det gå.

Jag ser ut över salen. Kvinnor, kvinnor, kvinnor. Överallt sitter det kvinnor och stirrar på mig. Korta kvinnor, långa kvinnor och snoriga kvinnor. Alla vill de ha det som är mitt. De tittar på varandra, sätter sig i en stor klunga där ingen eller inget kan ta sig in, som om de på något sätt hörde ihop och som om de vill stänga mig och alla andra ute. På kanterna och lite utspritt sitter de unga männen, de som står i motsats och de som rättfärdigt vill erövra världen. Som ett intellektuellt unikum ser de uppåt och framåt, studerar takkonstruktionen och bara väntar på att få lov att byta ut en trasig lampa eller skruva dit en lös kontakt. Som alla andra män före dem. Sen finns det en tredje typ, de som står upp längst bak, de som alltid kommer för sent och inte får plats. Kvinna eller man kvittar lika. ”Låt dem stå upp”, säger jag alltid. ”Det danar karaktären och stärker benmuskulerna.”

Den här terminen är det inga kvinnor över trettio närvarande. Jag vet vad de äldre och inrökta öken går för. De halvgamla och de som redan är för sent ute. Bara ord, inget innehåll och sen blir det bråk, bråk, bråk och krav, krav och krav. På mig. Krav som jag inte söker, som jag inte behöver då jag har nog av arbete ändå. De höjer rösten, de skärper tonen och tål inte att jag säger emot, att jag säger nej, sätter ner foten och vill få tyst på deras pladder. Det är då det blir ännu mer bråk och ännu mer krav. Jag vet, jag har varit gift med fyra stycken av deras sort och är fortfarande gift med en femte. Jag brukar verbalt spotta på dem, skratta åt dem och till slut ignorera dem. Allt för att få det tyst omkring mig, lugnt och skönt och så som livet ska vara. Om inget annat hjälper, är det sista jag gör att kugga dem på deras tentamina. Om och om igen.

Så kan det gå.